

הסיפור המרגש
של המוסלמי
מעכו והדתייה
מבית אל

שותפות גורל

מיאסר עכר מעכו רצתה לתרום כליה לבעלה רפעת עכר, אבל נמצאה מתאימה ליוכי שוורץ מטירת כרמל. חגית יוגב מבית אל ביקשה לתרום כליה ונמצאה מתאימה לרפעת. את המפגש המרגש של כל המעורבים בבית החולים הם לעולם לא ישכחו. מירית קושניר סטרומצה // 6

"אני מתכוון לחזור לעבוד כבר השבוע". מיאסר ורפעת עכר בביתם בעכו

הסיפור המדהים של רפעת וחגית

נתנו חיים, קיבלנו חיים

ב'נטפליקס' אולי יעשו מזה סרט: מיאסר עכר רצתה לתרום כליה לבעלה רפעת אבל לא נמצאה מתאימה • חגית יוגב מבית אל רצתה לתרום כליה ונמצאה מתאימה לרפעת • בתמורה תרמה מיאסר את הכליה שלה ליוכי שוורץ מטירת כרמל • השבוע, יום לאחר שחזרו מבית החולים לביתם בעכו, שיחזרו מיאסר ורפעת את המפגש המרגש עם התורמת והנתרמת, הקשר המיוחד שנוצר, כל זאת על רקע רגשי הקיטוב וההקצנה שעוברים על ישראל

רפעת עכר ידע שיגיע היום שבו יודקק לתרומת כליה, אבל חשב שיש לו לפחות עוד 20 שנה עד שזה יקרה. הוא גם לא ראה ברמיונו שהתורמת תהיה אישה שנולדה וגדלה בהתנחלות בית אל, ושאשתו, מוסלמית אדוקה, תתרום בהצ' לכה לאישה יהודייה ובכך תציל את חייה. אבל זה בדיוק מה שקרה בשבוע שעבר במחלקת ההשתלות של בית החולים בילינסון: חגית יוגב, ילידת ההתנחלות בית אל והיום תושבת לוד, רצתה לתרום כליה באופן אלטרואיסטי והתאימה לרפי עת עכר. מיאסר עכר, אשתו של רפעת, רצתה לתרום כליה לבעלה והתברר שהיא אינה מתאימה לו, אבל היא כן נמצאה מתאימה לתרום ליוכי שוורץ. וכך, בסופו של תהליך ההצלבה, חגית תרמה לרפעת, ומיאסר תרמה ליוכי.

רפעת שוחרר מבית החולים ביום ראשון השבוע, הוא מתאושש בביתו בעכו ואומר: "הסיפור שלנו קורה בתקופה קשה במדינת ישראל, מראה שכשאנחנו צריכים להתאחד ולהיות אחד בשביל השני אנחנו יכולים לעשות את זה".

"הכל מלמעלה"

רפעת עכר (43) ידע שהוא חולה במחלת כליות כרונית, שהתגלתה כשהיה ילד בן שבע. "אני זוכר את היום שבו הג' עתי לבית חולים בגלל כאבי בטן", הוא אומר, "והתברר שיש לי מחלת כליות קשה וידוע שבשלב מסוים המחלה תח' מיר ואודקק לדיאליזה או אפילו להש' תלת כליה. התחלתי טיפולים ותרופות וכל השנים הרגשתי בסדר, עד שלפני שנה הגעתי לבית החולים בנהריה עקב התייבשות והתברר שמצב הכליות שלי התדרדר. המחלה החמירה, ואמרו שאז דקק לדיאליזה. ברגע אחד הפכתי לאדם מוראג. חשבתי שהרבר יקרה כשאחיה בשנות ה-60 שלי, ועד אז אולי אלוהים ישלח לנו תורם. הייתי מופתע ומבוהל מהבשורה. אנחנו אנשים דתיים, מיאסר ואני. אני מתפלל חמש פעמים ביום, לא מפרד ממחלות ולא מהמוות. הבנתי שזה מה שנתן לי אלוהים וצריך לקבל את מה שנגזר עלינו".

כאן מתחיל הסיפור שהגיע השבוע אל סופו הטוב: זמן קצר לאחר שרפעת הת' בשר שהמחלה החמירה, מיאסר נפגשה עם הרופאים ללא ידיעתו והחלה תהליך של בדיקת התאמה מתוך רצון לתרום כליה לבעלה. "היא חכמה, אשתי", הוא אומר, "היא עובדת כסייעת בגן יל' דים, והיא אישה חזקה עם הרבה כוח והרבה מוטיבציה. כשהתברר שהיא לא מתאימה לתרום לי, הפנו אותנו לתרו' מה בהצלבה. התחתנו לפני ארבע שנים ולפני שלוש שנים נולד הבן שלנו, רגיד. למיאסר יש שתי בנות מלפני גירושה, רשא בת 12, ויסמין בת 14. אני רואה גם בשתייהן את הבנות שלי. השבוע חזרנו הביתה אל הילדים שלנו כדי להתחיל בחיים חדשים ובריאים".

מיאסר: "שום דבר לא קורה סתם, הכול מכוון מלמעלה. כשהחלטתי לת' רום כליה לבעלי זה היה רק כדי להציל את הבית שלי, כי לא רציתי שרפעת

מיאסר עכר: "אני הסתכלתי עליה והיא הסתכלה עליי, חייכנו אחת לשנייה ואני לחשתי לרפעת: יראה לי שזאת האישה שאני תורמת לה"

רפעת עכר: "כולנו היינו מאושפזים במחלקה אחת, מחלקת ההשתלות בבילינסון, אבל לא ידענו אחד על השני עד המפגש במחלקת הרנטגן"

חגית יוגב:
 "ידעתי
 שמדובר
 בבני זוג
 ערבים
 תושבי עכו,
 וכששמעתי
 שאשתו
 רוצה
 לתרום
 לו ולא
 מתאימה,
 הערכתי
 אותה על
 זה"

יוכי שוורץ:
 "קיבלתי
 חיים
 חדשים ליום
 ההולדת
 ה-70 שלי.
 התפללתי
 להיות
 בריאה
 בשבילי,
 בשביל
 הילדים
 ובשביל
 הנכדים
 שלי"

המשפחה סביבנו, יש לנו משפחה מחבקת מכל הכיוונים, שלושת האחים שלי ואח של מיאסר וההורים והרודים של כולנו, כולם הגיעו לתמוך בנו בבית החולים והם עוזרים גם עכשיו. אני אהיה במעקב בבילינסון, עם צוות על של אלופים שמגיע להם הרבה כבוד על הטיפול וגם על המידע שסיפקו לנו. ידענו בכל רגע נתון בדיוק מה עומד לקרות לנו, וזה מרגיע. הכול נעשה בשיתוף פעולה בין מרכז ההשתלות בבית החולים לבין עמותת 'מתנת חיים', והאנשים שלהם לא עזבו אותנו לרגע."

ובתוך כל ההתרגשות, יש עוד עניין שמעסיק את מיאסר: "אחרי כל מה שקרה לנו, ברור שצריך להעלות את המודעות לתרומת איברים במגזר שלנו. התחלתי את הביורורים והבדיקות בחודש אוקטובר, ומאז ועד היום אני מדברת רק על זה עם כל מי שמוכן להקשיב. אני רוצה שכל מי שיכול לתרום יתרום, ולא חשוב למי תורמים. דודה שלי התנגדה כל חייה לתרומות איברים. היום היא אומרת שאחרי מה שראתה פה, גם היא תתרום אם תוכל. וזה כל כך מרגש אותי, ששיניתי משהו בעולם ושעוד אדם מוכן לתרום איברים. בעיניי זה סיפור יותר גדול מהצלת הבית שלי."

מרגש אותי שבתקופה הקשה הזאת שבה אנחנו נמצאים, עם כל השברים שיש לנו בישראל, יש גם אור בקצה המנהרה. ועוברת שאנחנו כן יכולים לחיות ביחד, כן אוהבים אחד את השני בלי אינטרסים, יכולים להסתדר ואפילו לתת חיים האחד לשני."

"לא התלבטתי"

חגית יוגב (50) אשת חינוך, אם לשישה וסבתא לשלושה, היא תורמת אלטי רואיסטית שפנתה לעמותת מתנת חיים במטרה לתרום כליה ושדרכו לה את יוכי. "סוג הדם שלי יכול היה להתאים לכולם", היא אומרת, "ואז אמרו לי שיש זוג שיכול להתאים לתרומה בהצלחה, וחשבתי שאם זה יכול לעזור בדרך לעוד אדם שסובל מאי ספיקת כליות, מה טוב. יש תורמים אלטרואיסטים במשפחתנו וגם אני רציתי לעשות זאת כרצון להכרת הטוב וכמעט שה טוב בעולם. ידעתי שמדובר בבני זוג ערבים תושבי עכו, וכששמעתי שאשתו רוצה לתרום לו ולא מתאימה, הערכתי אותה עור לפני שנפגשנו משום שהיא פור עלת נגד מה שמקובל במגזר ונתקעת כי אין התאמה בסוג הדם. מעבר לכך לא היו לי כל התלבטויות, אני גרה בעיר מעורבת בשכונה מעורבת, בשכונות טובה. נדהמתי מהעובדה שאצל שני אנשים שהכליות שלהם לא תפקדו במשך שנים, החלו לתפקד מיד לאחר הניתוח. זה משנה חיים של משפחה שלמה."

יוכי שוורץ, אם לשלושה וסבתא לשישה: "קיבלתי חיים חדשים ליום ההולדת ה-70 שלי. יהיו לי חיים בלי דיאליות. התפללתי להיות בריאה בשבילי, בשביל הילדים ובשביל הנכדים שלי, שעכשיו קיבלו סבתא חרשה, והשבוע זה התגשם. זו המתנה הכי טובה והכי יפה שקיבלתי בכל חיי."

אחווה ושותבות גורל מימין. רפעת, מיאסר, חגית ויוכי צילום: פרטי

רפעת, חגית ומיאסר בבית החולים | צילום: פרטי

יוכי חגית יוגב (50) אשת חינוך, אם לשישה וסבתא לשלושה, היא תורמת אלטי רואיסטית שפנתה לעמותת מתנת חיים במטרה לתרום כליה ושדרכו לה את יוכי. "סוג הדם שלי יכול היה להתאים לכולם", היא אומרת, "ואז אמרו לי שיש זוג שיכול להתאים לתרומה בהצלחה, וחשבתי שאם זה יכול לעזור בדרך לעוד אדם שסובל מאי ספיקת כליות, מה טוב. יש תורמים אלטרואיסטים במשפחתנו וגם אני רציתי לעשות זאת כרצון להכרת הטוב וכמעט שה טוב בעולם. ידעתי שמדובר בבני זוג ערבים תושבי עכו, וכששמעתי שאשתו רוצה לתרום לו ולא מתאימה, הערכתי אותה עור לפני שנפגשנו משום שהיא פור עלת נגד מה שמקובל במגזר ונתקעת כי אין התאמה בסוג הדם. מעבר לכך לא היו לי כל התלבטויות, אני גרה בעיר מעורבת בשכונה מעורבת, בשכונות טובה. נדהמתי מהעובדה שאצל שני אנשים שהכליות שלהם לא תפקדו במשך שנים, החלו לתפקד מיד לאחר הניתוח. זה משנה חיים של משפחה שלמה."

חוזר לעבוד

עכר הוא עיתונאי שעבר בעבר בחדשות 12 ובעיתונות המקומית, והיום הוא עובד ברדיו "נאס". הוא לא הפסיק לעבוד עד הרגע האחרון ביום שלפני האשפוז, והוא מתכוון לחזור לעבוד כבר השבוע. "כבר התקשרו אליי ואמרו שאני מאוד חסר בעבודה, ושאלו אם אני מסוגל כבר לחזור. אנחנו חיים בתקופה מטורפת והיו הרבה אירועים בצפון בימים האחרונים. אז אני מנסה להתאושש וכרגע גם כל

ערבי במדינת ישראל, ובעולם כולו. חשבנו רק לתרום ולקבל, זה מה שהעסיק אותנו. עד הדקה ה-90 ידענו רק שהכליה מיועדת לאישה בת 70 שהיתה במצב קשה אחרי טיפולי דיאליזה של שנים, ושמחנו שהכליה של אשתי הצילה את חייה. זו הרגשה שנתנו חיים ושקיבלנו חיים. "כולנו היינו מאושפזים במחלקה אחת, מחלקת ההשתלות בבילינסון, אבל לא ידענו אחד על השני עד המפגש במחלקת הרנטגן. היינו המומים מהמפגש הזה שהיה משמח ומרגש כל כך, להיות חלק ממעגל של בני אדם שתורמים ונותנים. בשיח הקצר שהספקנו לנהל לפני הניתוח הצלחנו קצת להכיר את יוכי ואת חגית, ופגשנו גם את בני המשפחה שלהן".

נשאלתם בקשר גם אחרי הניתוח?
 מיאסר: "כן, בוודאי. ביום שני השבוע

יסכול עם דיאליזה. אבל במקום להציל רק את הבית שלי זכיתי להציל משפחה שלמה נוספת."

מפגש ברנטגן

לאחרונה סערה המדינה לאחר שהעיר תונאי ארנון סגל היה מוכן לתרום כליה ליהודי בלבד.

"זה קרה בדיוק שבוע לפני הניתוח שלנו. עד הרגע האחרון רפעת ואני לא ידענו למי אני תורמת כליה וממי הוא מקבל, ולא חשבנו על זה בכלל. ואז זמן קצר לפני הניתוח שלחו אותנו לצילום רנטגן, ושם ישבה מולנו אישה. לא ידענו מי היא. הפגישה הזאת היתה הקטע הכי מרגש בכל הסיפור. אני הסתכלתי עליה והיא עליי, חייכנו אחת לשנייה ואני לחשתי לרפעת: 'נראה לי שזאת האישה שאני תורמת לה'. לא יודעת למה, היתה לי הרגשה כזאת. פתאום היא שאלה: 'מאיפה אתם?' עניתי 'מעכו' והיא שאלה: 'יכול להיות שאת התורמת שלי?'. מיאסר מתרגשת גם עכשיו כשהיא חוזרת אל הרגע ההוא ואומרת: "הסתבר שזו יוכי שוורץ, ואכן הכליה שלי מיועדת לה. כל המילים שביעולם לא מספיקות כדי לתאר את מה שהרגשנו באותו רגע. יוכי ביקשה לצלם אותנו כדי להראות לילדים שלה, ושלחה אליהם את התמונה. ניגשתי אליה, חיבקתי אותה ואמרתי לה שהכול יהיה בסדר, שהיא תחלים ותחזור לחיים שלה".

רפעת: "מיאסר ואני הגענו להחלטה שהיא תתרום כליה ולא משנה לנו למי. בעינינו אין שום הבדל בין יהודי לבין